

thinget fibst Vedtagne", paa nogen Maade kan have sigtet til det Mindretal, hvortil jeg hører. Jeg er overbevist om, at det ikke har været Hensigten at sigte paa dette Mindretal; og skulde det mod Forventning være Tilfældet, vil jeg tilføje, at det i alle Tilfælde ikke kan ramme os. Jeg anser det imidlertid for rigtigt at fremdrage dette Punkt for kortelig at give en Sammenligning mellem vor Stilling og Landsthingets, og som Parallel dertil ogsaa den høitærede Ministers Stilling, saaledes som den fremtræder i Lovforslaget, selvstændig kun forsaavidt det angaar de egentlig store Hovedprincipspørgsmaal. Jeg vilde nemlig anse det for meget uheldigt, om der ved Uagtksomhed i en saadan Skrivelse, som jo senere er overgivet til Offentligheden, skulde overgaa i den almindelige Bevidsthed Noget om vor Stilling, som efter vor Opfattelse er fuldstændig urigtigt. Jeg skal derfor tillade mig med et Par Ord at gennemgaa Hovedpunkterne i Lovforslaget og sammenligne vort Standpunkt saavel med Landsthingets som med den høitærede Ministers. Lige vi først Jodfolket, da er Stillingen den, at den høitærede Minister, Landstinget og det Mindretal, hvortil jeg hører, ere fuldstændig enige om, at Jodfolket bør ordnes i 5 Brigader, 10 Regimenter og 30 Batailloner. Det er et Forslag, som vi alle tre ere fuldstændig enige om, og med Hensyn til hvilket det vil erindres, at Landsthingets Udvalg i sin Tid bestemte udtalte, — nemlig dengang der forelaa et Forslag om Formindskelse med 2 Batailloner —, at det af Hensyn til den Opgave, som er givet vort Forvarsvesen, ikke kan anse det for tilraadeligt at formindste Bataillonernes Antal, og derfor fastholdt Landstinget ogsaa det bestaaende Antal af 30 Batailloner. I dette Punkt er der altsaa fuldstændig Enighed. Men ser man iøvrigt paa Landsthingets Forslag, viser det sig, at disse Batailloner alle ere Liniebatailloner, ere ens udstyrede og alle deltage i Uddannelse af Rekruter, netop det Samme er det, vi have hævdet i vort Forslag. Vort Standpunkt falder altsaa med Hensyn til disse Principspørgsmaal fuldstændig sammen med Landsthingets; men den høitærede Krigsminister har vel Batailloner, som af Navn kaldes Liniebatailloner, men som i Virkeligheden ere Reservebatailloner, som kun skulle have ældre Mandskab, som have forskellig Forsyning med Befalingsmænd fra de andre Batailloners og ikke deltage i Rekruttilgangens Uddannelse. Altsaa paa dette Punkt falder vort Standpunkt sammen med Landsthingets, den høitærede Krigsministers Standpunkt derimod ikke sammen med Landsthingets. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Forstærkningens Stilling vil jeg erindre om, at Landstinget har vedtaget noget aldeles Tilsvarende til det, vi have anbefalet, nemlig at Forstærkningsbataillonerne skulle indordnes under Regimenterne. Vor Stilling er altsaa her lig Landsthingets, men

den høitærede Krigsministers Stilling er forskellig derfra, idet han foreslaar Forstærkningen ordnet som en Hær for sig selv. Med Hensyn til Mandskabets Uddannelse i Jodfolket er der af Landstinget fastsat som Hovedprincip, at den skal ske i fuldbige Kompagnier og uforstyrret af de større Øvelser. Det er det samme Princip, som vi have hævdet, men det er forskelligt fra det Princip, som ligger til Grund for den høitærede Ministers Forslag, der jo, som bekendt, hvad ogsaa Udvalget og Folkethinget have været enige om at erkende for uheldigt, bevirker, at den 6 Maaneders Uddannelse forstyrres i den 5te Maaned. Landstinget har i sin Tid opstillet Forslag om at gennemføre disse Principer saaledes, at det halve Antal af Batailloner kom til at deltage i Rekrutuddannelsen, altsaa 15 af de 30 Batailloner, og at den anden Halvdel derimod skulde deltage i større Øvelser i 35 Dage med 2 Uargange indkaldte. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har i sin Tid i Folkethinget stemt for dette Forslag. Naar vi ikke nu atter have opstillet netop dette Forslag, er det væsentlig sket af Hensyn til den høitærede Krigsminister, dels fordi han satte Pris paa — hvad vi anerkjende for rigtigt og ønskelig —, at Regimenterne saavidt mulig kunne deltage i de større Øvelser med samtlige sine tre Batailloner, og dels fordi vi forudsatte, at det vilde være den høitærede Krigsminister mere vanskeligt at gaa ind paa et Forslag, som havde foreligget for ham engang før, og som han ikke havde troet at kunne slutte sig til. Vi troede, at det vilde være lettere for ham at slutte sig til Forslag fra vor Side, naar det afveg noget fra det ældre, og naar vi tillige derved viste Imødekommenhed mod det, som den høitærede Krigsminister satte Pris paa. Dette Forslag om Uddannelsen ved Halvdelen af de 30 Batailloner uforstyrret af de større Øvelser, som finde Sted ved det andet halve Antal Batailloner, har nu staaet i mange Aar som vedtaget af Landstinget og baaret frem af to Krigsministre, paa hvis Samvittighedsfuldhed der ikke kan tvivles, og med Hensyn til hvem det derfor ikke kan tvivles om, at de ogsaa iforveien have adspurgte de militære Myndigheder, som ere deres naturlige Konsulenter; og derfor have vi antaget om dette Forslag, at det ikke var rimeligt, at der vilde kunne indvendes Noget derimod. Den høitærede Krigsminister har ikke optaget dette Forslag, uagtet det er vedtaget af Landstinget, og uagtet det er baaret frem af to Krigsministre og har været støttet af et Mindretal her i Thinget. Han har derimod opstillet et Forslag, der staar stik imod det, der er Hovedprincippet i Landsthingets Forslag. Nu er det ganske vist, at havde vi anet før 2den Behandling, at der med Hensyn til dette Punkt kunde ske en Frontforandring fra den høitærede Krigsminister, vilde vi muligvis have opstillet Landsthingets gamle Forslag, som stem-